

LUPIN

Koningin aan zet

‘Wie bent u eigenlijk?’

*‘Een avonturier, anders niets. Iemand die van avontuur houdt.
Zonder avonturen is het leven niet waard geleefd te worden. Avon-
turen van anderen of onze eigen avonturen.’*

Prins Serge Rénine alias Arsène Lupin
Maurice Leblanc, *Les huit coups de l’horloge*

Los Angeles, Verenigde Staten, juli 1910

Archibald Winter wist dat hij een vreemde reis voor de boeg had.

Aan het begin van de middag had hij het nieuws te horen gekregen. Tijdens de bestuursvergadering van de persgroep had Morphy gebeld, de chirurg die hem voor zijn ondraaglijke migraine behandelde. Hij had de vergadering aan zijn rechterhand overgelaten en was naar het Cedars of Lebanon Hospital gegaan.

De arts, die in de loop van de lange reeks consulten zijn vriend was geworden, had hem ontvangen in zijn grote zonnige spreekkamer op de bovenste verdieping. De ramen aan de noordzijde keken uit op een schaakbord van aarde en groen. Griffith Park. Winter had de rimpels in Morphy's voorhoofd geteld en het meteen begrepen. Daar had hij de vage röntgenfoto van zijn schedel niet voor nodig. Hij keek er niet eens naar.

‘Kijk, hier rechts, die donkere massa. Zie je die, Archie?’

De krantenmagnaat was opgestaan. Ook al was je een van de rijkste en meest gerespecteerde mannen van de Verenigde Staten, ook al was je een van de talentvolste schakers van je generatie, de ziekte had maar een paar zetten nodig of je stond mat.

‘Het is een kwaadaardige tumor. Het spijt me.’

Winter keek uit over het park in de verte. Het baadde in het gouden licht van de middag.

‘En behandelen? Is dat nog mogelijk?’ vroeg hij zonder zich om te draaien.

‘De tumor bevindt zich in een vergevorderd stadium. Ik zie al uitzaaiingen in de halsstreek...’

Die heuvel, daar midden in het park... Dat zou een ideale plek zijn om een observatorium te bouwen. Om de hemel in je op te nemen.

‘Hoelang heb ik nog?’ vroeg Winter.

‘Ik weet het niet, Archie. Het spijt me.’

‘Hoelang?’

‘Hooguit een jaar.’

De patiënt maakte een handgebaar om verdere plichtplegingen af te kappen en liep de spreekkamer uit, het ziekenhuis uit. In de wetenschap dat hij er nooit meer terug zou komen.

Zijn chauffeur reed hem naar zijn kasteel in Monte Nido, in de bergen ten noorden van Malibu. Daar sloot hij zich op in zijn bibliotheek, nadat hij Raoul, zijn trouwe Franse butler, had opgedragen twee dingen voor hem te regelen. Ten eerste moest Kennedy komen, zijn advocaat, zijn vertrouweling, zijn grijze eminentie. Ten tweede wilde hij niemand zien of spreken. Alleen Kennedy.

Archibald Winter pakte een stoel tegenover het enorme schilderij aan de bakstenen muur van zijn bibliotheek vol kostbare werken. Hij kreeg er nooit genoeg van, dat meer dan gigantische portret van zijn chihuahua Danican, geschilderd door de geniale Franse kunstenares Rosa Bonheur, die hij kortgeleden had ontmoet. Hij bewonderde de speciale, buitengewoon gevoelige manier waarop ze dieren uitbeelde. Die primitieve kracht, die levendigheid, die intelligentie... Al die dingen waar hun natuurlijke vijand – dat wil zeggen de mens – zijn ogen voor sloot.

In afwachting van zijn bezoeker genoot hij van het schilderij en tegelijkertijd van het model zelf, Danican, die kwispelend op zijn uitgemergelde knieën was gesprongen om geaaid te worden.

Een halfuur later verscheen Kennedy, buiten adem en badend in het zweet.

‘Ik heb minder dan een jaar te leven’, zei Winter bij wijze van welkom.

Het gezicht van de eminentie werd nog een tint grijzer en de Ierse reus slingerde, hikte, wankelde en greep zich vast aan de rugleuning van de stoel waarop zijn baas en vriend was gaan zitten.

Danican blafte.

‘Maar... Wat...’ stamelde Kennedy.

Archibald vertelde in het kort wat hij moest weten.

‘Ga de strijd aan, Archibald. Je kunt vast nog een paar zetten bedenken.’

‘Nee, ik sta al mat, beste jongen. De koning is gevelde. Verzet is zinloos.’

‘Je zult in elk geval je opvolging moeten regelen. Je zoons...’

‘Nee!’ brulde Winter.

De vonken sprongen uit zijn witte manen.

‘John, Paul en Winston...’

De chihuahua blafte opnieuw.

‘Nee’, zei Winter. ‘Die kwasten krijgen niks. Begrepen, Arthur? Niks! Nog geen molshoop van mijn miljoenen hectaren land, nog geen cent van de miljarden die ik op de bank heb. Nog geen oud versleten schaakstuk. Dat stelletje niksnutten, alle drie! Precies hun moeder! Je weet net zo goed als ik dat ze nooit hebben willen leren schaken, alleen maar om mij dwars te zitten. Om tegen me in te gaan. Die idiote rebellie van ze! En ze zijn er nog trots op ook! Ze schreeuwen het van de daken. De provocaties. De beledigingen. Je weet er alles van, Kennedy... Nou goed, laat ze maar dansen en schransen en de bloemetjes buitenzetten van de alimentatie die ik hun moeder betaal. Nu kunnen ze me nog uitlachen. Maar als die tumor mijn grijze cellen straks heeft opgevreten, Arthur, dan krijgen ze niks! Ik ga

alles verkopen. Alles! En als ik doodga, heb ik geen cent meer. Dan bezit ik helemaal niks meer. Zelfs het bed niet waarop ik mijn laatste adem uitblaas. Ik verkoop het kasteel, mijn bedrijven... Alles, Kennedy, hoor je? Alles! En de opbrengst verstop ik ergens. Dat is mijn schat. Wat er ook gebeurt!

Kennedy knikte. Hij kende die toon. Archibald Winter had een besluit genomen. En daar viel niet aan te tornen.

‘Maar die schat... Is het je bedoeling dat die ooit wordt gevonden?’

‘Ja’, antwoordde Winter heel beslist. ‘En degene die hem vindt mag hem houden. Ik geef je binnenkort een reeks officiële instructies. De zaak is te belangrijk om in een handgeschreven testament te regelen. Maak je geen zorgen, Arthur. Ik heb al een paar ideeetjes voor een speurtocht... Nu moet ik nog een goede vorm zien te vinden. En spelregels. Als het dan zover is, kun jij alles organiseren...’

‘Hopelijk duurt dat nog heel lang.’

Het enige wat Winter daarop zei, was dat hij nu alleen wilde zijn. Maar toen Kennedy naar de deur wankelde, riep hij hem terug.

‘Arthur?’

‘Ja, Archibald.’

‘Bij nader inzien wil ik toch iets aan mijn drie mislukkelingen nalaten. Mijn drie zonen-van-niks...’

‘Wat is dat?’

‘Dit schilderij’, antwoordde Winter met een gebaar naar het doek van Rosa Bonheur. ‘Omdat ze Danican minstens zoveel haten als ik van hem hou. Met de opdracht het in de familie te houden. Danican zelf gaat naar jou. Ik weet zeker dat je negen kinderen heerlijk met hem op het strand van Malibu kunnen spelen, Arthur.’

‘Daar twijfel ik geen moment aan, Archibald.’

Toen hij alleen met Danican was, liep de magnaat niet terug

naar de stoel voor het schilderij. In plaats daarvan liet hij zich in zijn favoriete leesfauteuil vallen. Op een laag tafeltje rechts van hem lag een dik boek naast een houten schaakbord. Op het omslag stond het silhouet van een man met een elegante snor, een hoge hoed en in zijn hand een wandelstok.

‘*The Extraordinary Adventures of Arsene Lupin, gentleman-burglar*’, las Winter hardop.

Het was de vertaling van een bundel korte verhalen die hij een jaar eerder op de kop had getikt, toen hij voor een schaaktoernooi in Parijs was. M.A. Donohue & Co., een uitgever uit Chicago, had nu eindelijk een Engelse versie op de markt gebracht. Dat kwam goed uit. Hij las graag Franse boeken, maar door zijn gebrekkige kennis van de taal zouden hem beslist dingetjes ontgaan.

Hij begon gretig te lezen en toen hij het vijfde verhaal uit had, legde hij het boek weg.

‘Heilzame lectuur, mijn lieve Danican’, zei hij. ‘En een verfrissende bron van inspiratie!’

Winter had zojuist de oplossing voor zijn schat gevonden. Nu kon hij zijn erfenis regelen! En dat ging hij doen ook – met de zwier die hem eigen was en die hij deelde met de Franse held van wie hij de avonturen zo graag meebeleefde.

Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen, terwijl hij zijn chihuahua bleef aaien.

En ondanks het afschuwelijke nieuws van die middag, hoewel zijn maanden, weken, minuten, schaakpartijen en gelezen boeken waren geteld, ondanks het feit dat er een gemene massa in zijn zo kostbare schedel groeide, grijsde Archibald Winter zoals hij nog nooit had gegrijsd.

HOOFDSTUK 1

Parijs, juli 2004

Edith spitste haar oren. Ze had zojuist het bedlampje uitgedaan, meteen na haar dagelijkse zes bladzijden. Nooit een meer, nooit een minder. Ze sloeg vijf keer een bladzijde om en klapte dan haar boek weer dicht. Dat was haar avondritueel. Haar man Jules huldigde het principe dat je nooit halverwege een hoofdstuk moest stoppen. Dat was overigens niet de reden waarom ze apart sliepen. En haar zoon, Benjamin... Edith wilde liever niet aan hem denken. Haar enige zoon had nooit van lezen gehouden, tot groot verdriet van zijn moeder. Tja, ze hadden allemaal zo hun eigen gewoontes. En daardoor hadden ze een goede verstandhouding – of liever gezegd: konden ze elkaar verdragen.

Ze had dus net haar lampje uitgedaan, maar na de gebruikelijke klik had ze een vreemd geluid gehoord, een echo, een soort doffe tik op de benedenverdieping van de villa.

Edith legde haar hoofd weer op het kussen. Misschien had Jules iets op de grond laten vallen of zich ergens aan gestoten, dat kon natuurlijk best in zijn toestand. Toen ze haar man welterusten was gaan zeggen, wilde hij nog niet naar bed, hoewel het al laat was. Ze hoefde zijn adem maar te ruiken om te weten hoeveel single malt whisky hij tijdens het avondje met hun vrienden achterover had geslagen.

Te veel, in elk geval.

Opnieuw een geluid. Een soort kreet. Heel kort. Op dat mo-

ment bedacht Edith dat ze de luiken niet had dichtgedaan. Het was donker in de kamer, maar er viel een straaltje maanlicht op haar boek: *Requiem voor een beest*, waarin het beroemde schilderij *Vrouw met een hoed* van Matisse met een mes wordt bewerkt. Het mes stond op het omslag. Het lemmet, dat in een scharlakenrode veer was gestoken, glom ironisch in het zilveren licht.

Edith deed een poging om de schakelaar op de tast terug te vinden, maar nu hoorde ze niets meer. Of kwamen die vreemde geluiden uit de tuin? Ze zag op haar wekker dat het na middernacht was. Een beetje laat voor de kinderen van de familie Anfredi, hun burens, om in de tuin te spelen. Edith schudde haar hoofd. Nee... Nee, dat kon niet. Hun burens waren goede mensen, in alle opzichten. Hij was bestuursvoorzitter van de Franse dochtermaatschappij van een groot Italiaans olieconcern, zij een trouwe klant van Férel Antiquairs, de winkels waarvan Jules en zijzelf eigenaar waren. Zulke nette mensen laten hun twee jongens niet midden in de nacht buiten spelen. Het was natuurlijk wel een zwoele nacht aan het begin van de grote vakantie, maar toch...

Om het zeker te weten stapte ze uit bed en liep naar het raam. De tuin van de burens was in duisternis gehuld, net als hun eigen tuin. Ze kon alleen de bovenkant van de indianentent onderscheiden, een slordige constructie van hout en stro die de vader vorige week samen met Jules en Benjamin in elkaar had gezet. Het was een cadeau voor de verjaardag van zijn zoontje Alessio.

Edith liep terug naar haar bed, maar stapte er niet in. Door die vreemde geluiden had ze helemaal geen slaap meer. Ze trok haar zijden ochtendjas aan en ging op weg naar de badkamer. Ze had een droge keel en een vreselijk droge mond, en wilde een lekker koel glas water.

Een harde klap. Beneden werd een deur dichtgeslagen. Edith schrok. In een reflex verschool ze zich in een donkere hoek van de overloop. Ergens in de diepte brandde licht, waarschijnlijk in het gangetje naar Jules' werkkamer.

Ze voelde hoe haar hart tekeering. Zoveel lawaai, midden in de nacht... Dat was niets voor haar man. Zou ze hem roepen? Want als hij het wel was... Maar op dat moment hoorde ze 'Afgelopen!' Een bijtende stem. Een hoge stem. Zeker niet die van Jules.

Had hij bezoek? Nee, als hij midden in de nacht een afspraak had, zou hij dat hebben gezegd.

Ze schrok opnieuw. Dit keer van het geluid van brekend glas. Heel duidelijk. Geen twijfel mogelijk. En het kwam uit de werk-kamer van haar man.

Edith probeerde een scherpe scheut angst onder controle te houden. Er was daar beneden iets aan de hand. Iets ergs. Moest ze de politie bellen? Ze had haar telefoon in de keuken laten liggen, maar op de slaapkamer hadden ze een vaste lijn. Ze aarzelde. Misschien was het niet meer dan een ruzie met een leve-rancier of een nachtelijke klant. Het zou niet voor het eerst zijn dat Jules in het geheim mensen ontving, midden in de nacht, omdat bepaalde zaken nu eenmaal om discretie vroegen... 'Louche zaakjes', zoals Benjamin zei. Het uilskuiken. Ze zou wel gek zijn om de politie erbij te halen. Die begon natuurlijk meteen in de villa rond te snuffelen. Dat konden ze niet hebben. Het beroep van antiquair of kunsthandelaar bracht nu eenmaal met zich mee dat je af en toe op het randje manoeuvreerde. Zo ging dat in hun vak. Maar de wetsdienaren waren nooit bereid een oogje dicht te knijpen.

Beneden werd nu duidelijk ruziegemaakt, ook al klonk het gedempt.

Edith ging terug naar de slaapkamer en deed zo stilletjes mogelijk de deur dicht. Haar keel was zo droog dat slikken pijn deed. Ze wist dat Jules een klein pistool in zijn nachtkastje be-waarde. Hij had haar regelmatig gewaarschuwd dat het wapen geladen was: als ze het per ongeluk ontgrendelde zou het ding kunnen afgaan.